

สรุปผล และอภิปรายผล

สรุปผล

การวิจัยเชิงสำรวจครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร โดยมีสมมติฐานว่า แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาตัวจริงและตัวสำรองของระดับเยาวชนและระดับสโมสรมีความแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชน จำนวน 100 คน แยกเป็นตัวจริง 50 คน ตัวสำรอง 50 คน และนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสร จำนวน 100 คน แยกเป็นตัวจริง 50 คน ตัวสำรอง 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลที่พัฒนามาจากแบบสอบถามแรงจูงใจของไวส์ (Weiss's intrinsic/extrinsic motivation scale) ที่แปลเป็นภาษาไทย โดยพีรเจต ธีวทอง (2537, หน้า 85-91) ข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างถูกนำมาวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ซึ่งทำการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปและลักษณะของแรงจูงใจของกลุ่มตัวอย่างโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจภายนอกและภายในในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

จากการประเมินความถี่ของลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร พบว่า นักกีฬาทั้งสองกลุ่มลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลเป็นแบบภายใน เมื่อศึกษาแยกเป็นรายด้านตามลักษณะของแรงจูงใจทั้ง 5 ด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านความท้าทาย ด้านความอยากรู้อยากเห็น ด้านความรู้แจ้ง ด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน และด้านเกณฑ์มาตรฐาน พบว่า นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสรมีลักษณะแรงจูงใจเป็นแบบภายในเช่นเดียวกันทุกด้าน ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสร พบว่าลักษณะของแรงจูงใจมีความแตกต่างกันน้อย ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างตัวจริงกับตัวสำรองของนักกีฬาฟุตบอล พบว่า ลักษณะของแรงจูงใจเป็นแบบภายในทุกด้านมีความแตกต่างกันน้อย ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างตัวจริงกับตัวสำรองของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชน พบว่า ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและนักกีฬาตัวสำรองระดับเยาวชนมีลักษณะของแรงจูงใจเป็นแบบ

ภายในทุกด้านมีความแตกต่างกันน้อย ด้านการเปรียบเทียบระหว่างตัวจริงกับตัวสำรองของนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสร พบว่า ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและนักกีฬาตัวสำรองระดับสโมสรมีลักษณะของแรงงูใจอยู่ในระดับที่แตกต่างกันน้อย ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างตัวจริงของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนกับตัวจริงของนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรพบว่า ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนกับตัวจริงของนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรมีลักษณะของแรงงูใจที่มีความแตกต่างกันน้อย ยกเว้นด้านความรู้แจ้งกับด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนที่มีระดับความแตกต่างปานกลาง และการเปรียบเทียบระหว่างตัวสำรองของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนกับตัวสำรองของนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรพบว่า ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวสำรองของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนกับตัวสำรองของนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรมีลักษณะของแรงงูใจที่มีความแตกต่างกันน้อย ยกเว้นด้านความรู้แจ้งที่มีระดับความแตกต่างกันปานกลาง

จากการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร ที่เป็นตัวจริงและตัวสำรอง มีลักษณะของแรงงูใจเป็นแบบแรงงูใจภายในมากกว่าภายนอก ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ถือว่าลักษณะของแรงงูใจที่เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกเป็นลักษณะของแรงงูใจแบบภายใน

อภิปรายผล

จากการศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจทั้งภายในและภายนอกในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร ได้แบ่งการอภิปรายเป็น 3 ส่วนคือ

- ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร
- การเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร
- การเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรอง

ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนกับนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสร นักกีฬาตัวจริงและตัวสำรองระดับเยาวชน นักกีฬาตัวจริงและตัวสำรองระดับสโมสร มีค่าเฉลี่ยของลักษณะแรงงูใจเท่ากับ 2.77, 2.77, 2.81, 2.75,

2.78, 2.76 ตามลำดับ เมื่อนำค่าคะแนนที่ได้มาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งถือว่าเป็นช่วงของการมีแรงจูงใจแบบภายใน ดังนั้น สรุปได้ว่า ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลทั้งของนักกีฬาระดับเยาวชนกับนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสร นักกีฬาตัวจริงและตัวสำรองระดับเยาวชน นักกีฬาตัวจริงและตัวสำรองระดับสโมสร เป็นแบบภายในและเมื่อนำมาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร กลุ่มตัวจริงและตัวสำรองของนักกีฬาระดับเยาวชน กลุ่มตัวจริงและตัวสำรองของนักกีฬาระดับสโมสร กลุ่มตัวจริงของนักกีฬาระดับเยาวชนและตัวจริงของนักกีฬาระดับสโมสร กลุ่มตัวสำรองของนักกีฬาระดับเยาวชนและตัวสำรองของนักกีฬาระดับสโมสร มีระดับความแตกต่างกันน้อยจะเห็นได้ว่า นักกีฬาทั้งสองระดับมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลมีลักษณะเป็นแบบภายใน แสดงให้เห็นถึง นักกีฬาฟุตบอลเป็นผู้ที่มีความรู้สึกที่ดี มีความต้องการและความรักในการเล่นกีฬาฟุตบอล รวมถึงความทุ่มเทในอันที่จะพัฒนาทักษะ ความสามารถให้สูงเทียบเท่ามาตรฐานของนักกีฬาฟุตบอล มีการเลือกลักษณะการฝึกที่ทำหายความสามารถและมีความสุขสนุกสนาน รวมถึงความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ อันเป็นความมุ่งมั่นในการฝึกซ้อมและความมุ่งมั่นในการแข่งขัน ซึ่งเป็นลักษณะของนักกีฬาเก่งหรือนักกีฬาที่มีระดับความสามารถสูงที่มีลักษณะของแรงจูงใจแบบภายใน สอดคล้องกับไวส์ และชอเมตัน (Weiss & Chaumeton, 1992) ที่พบว่านักกีฬาระดับเยาวชนที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาเกิดจากแรงจูงใจภายในอันได้แก่ ความสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ๆ ความพึงพอใจที่ได้แสดงออกต่อกิจกรรมที่กำลังกระทำ ความร่าเริงเมื่อสามารถมีส่วนร่วมหรือการเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม ความสนใจเห็นได้จากความทุ่มเทในการฝึกซ้อมทักษะของกิจกรรมนั้น ๆ ซึ่งตรงกับสมิท และสมอล (Smith & Small, 1986 อ้างถึงใน สุปราณี, 2541) และอัลเลน (Allen, 2003) ที่พบว่าเยาวชนออกกำลังกายและเล่นกีฬา เพื่อความสนุกสนาน ตื่นเต้น สะใจ และทำได้ดีในสิ่งที่สามารถทำได้ หรือสิ่งที่สนใจ และจากการที่นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสรมีลักษณะของแรงจูงใจเป็นแบบภายในเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสรเป็นนักกีฬาที่เคยผ่านการเล่นในระดับเยาวชนมาก่อนยังคงรักษาระดับหรือสภาพแรงจูงใจของตนเองไว้ดังแต่ที่ยังคงเป็นนักกีฬาระดับเยาวชนที่เริ่มต้นเล่นกีฬาฟุตบอลด้วยความรัก ความต้องการ และความสุขสนุกสนานในการเล่นกีฬาฟุตบอล ดังที่ อิงเลดิว (Ingledew et al., 1998) พบว่า แรงจูงใจภายในมีส่วนสำคัญต่อการคงไว้และการดำเนินงานต่อไปในการกระทำกิจกรรมทางการกีฬา จึงทำให้นักกีฬาฟุตบอลยังคงมีแรงจูงใจภายใน และเมื่อขึ้นมายุในระดับสโมสรก็ยังคงการเล่นฟุตบอลอยู่เพราะมีความต้องการและสนุกสนานกับการเล่นกีฬาฟุตบอลโดยที่ไม่สนใจในแรงจูงใจภายนอกที่เข้ามา ระดับของแรงจูงใจภายในก็มีส่วนสำคัญในการส่งผลต่อความเข้มข้นของพฤติกรรม การกระทำของตัวนักกีฬาเอง หากนักกีฬาฟุตบอลมีแรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับสูงแล้วก็จะทำให้

นักกีฬาที่มีความพยายามในการฝึกซ้อมหรือแข่งขันมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับดี ซี และไรอัน (Deci & Ryan, 1991) ที่พบว่าระดับของแรงจูงใจภายในส่งผลต่อความเข้มของการกระทำ นั่นก็แสดงว่ายิ่งนักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับสูง นักกีฬาผู้นั้นก็จะมีความพยายามที่มากขึ้น และนักกีฬาที่ขาดความสนใจ ความต้องการที่จะเล่นฟุตบอลหรือมีแรงจูงใจจากภายนอกที่อยู่ในระดับสูง เช่น เงินรางวัล เข้ามากระตุ้นให้เล่นโดยที่ไม่มีส่วนของแรงจูงใจภายในเลยก็จะทำให้นักกีฬาเลิกเล่นฟุตบอลโดยหันไปสนใจอย่างอื่นแทนการเล่นฟุตบอล และจากการศึกษาที่พบว่านักกีฬาระดับสโมสรมีลักษณะเป็นแบบภายใน มีความสอดคล้องกับงานวิจัยที่พบในประเทศไทย คนชายหอม (2538) ดุสิต สุขประเสริฐ (2539) กฤษฎา จุลชาติ (2541) จิรศักดิ์ สังศิริ (2541) สุรีย์ พันธรัักษ์ (2541) และประเชิญ รอดบ้านเกาะ (2544) ที่ทำการศึกษากับนักกีฬาสมัครเล่น ในหลาย ๆ ชนิดกีฬา พบว่านักกีฬาเล่นกีฬาด้วยความสนุกสนาน ความรัก ความสนใจ ซึ่งเป็นลักษณะของแรงจูงใจภายใน มากกว่าสนใจในเรื่องของแรงจูงใจภายนอก

ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า นักกีฬาระดับสูงในแต่ละช่วงความสามารถของตนเอง (ระดับเยาวชนและระดับสโมสร) ไม่ว่าจะเป็นตัวจริงหรือตัวสำรองมีความใกล้เคียงกันและมีลักษณะของแรงจูงใจเป็นแบบภายใน สอดคล้องกับพีรเจต ริ้วทอง (2537) ที่พบว่านักกีฬาระดับมหาวิทยาลัยมีลักษณะของแรงจูงใจในการเข้าร่วมเล่นในกีฬามหาวิทยาลัย แห่งประเทศไทย มีลักษณะของแรงจูงใจเป็นแบบภายใน และเป็นในทิศทางเดียวกับสุรชัย พันธุ์กำเนิด (2544) พบว่านักกีฬาในระดับเยาวชนมีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเป็นแบบภายใน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่ว่านักกีฬาในประเทศไทยจะอยู่ในระดับใดก็ยังคงให้ความสำคัญกับความรัก ความต้องการ และความสนใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลมากกว่าการให้รางวัลจากภายนอก จึงถือได้ว่านักกีฬาในประเทศไทยเล่นกีฬาเพราะมีแรงจูงใจภายในเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดความพยายาม มุ่งมั่นไปสู่ความสำเร็จที่ต้องการ และเมื่ออยู่ในระดับที่สูงขึ้นนักกีฬายังคงเล่นเพราะมีแรงจูงใจภายในเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดความสำเร็จยิ่ง ๆ ขึ้นไป

การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเมื่อเปรียบเทียบลักษณะแรงจูงใจ พบว่านักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสร มีลักษณะของแรงจูงใจภายในที่มีความแตกต่างกันน้อย หรือกล่าวได้ว่าไม่มีความแตกต่างกัน การเข้าร่วมเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาทั้งสองระดับ มีลักษณะเดียวกันคือเล่นเพื่อสนองความต้องการของตนเอง ยินดี พอใจ มีความสนุกสนาน ความสนใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วย

กระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจที่จะทุ่มเทให้กับสิ่งนั้น เป็นการแสดงออกถึงความต้องการ และความพยายามกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาเพื่อที่จะให้ตนประสบผลสำเร็จ ซึ่งเป็นลักษณะของแรงจูงใจภายใน แสดงให้เห็นถึง นักกีฬาทั้งสองระดับเป็นผู้ที่มองเห็นคุณค่า มีความรู้สึกที่ดี มีความต้องการในการเล่นกีฬาฟุตบอล มีความสนใจ ในอันที่จะพัฒนาความสามารถและปรับปรุงทักษะให้ได้ใกล้เคียงกับมาตรฐานของนักกีฬา นักกีฬาระดับเยาวชนมีลักษณะของแรงจูงใจที่เป็นแบบภายใน ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัย ของโรเบิร์ต (Roberts, 1988) วอร์เลน (Warren, 1987) และกิฟฟูน (Giffune, 1989) ที่พบว่านักกีฬาระดับเยาวชนมีความสุขสนุกสนานในการเล่นกีฬามากนั้นเกิดจากแรงจูงใจภายในในระดับสูงและส่วนใหญ่จะมีลักษณะเป็นแบบภายใน แสดงว่าแรงจูงใจภายในเป็นตัวกำหนดทิศทางของพฤติกรรมการแสดงออกในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬานอกจากนี้ยังมีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาทักษะ การเรียนรู้ ความมุ่งมั่น และความพยายามของนักกีฬา สิ่งที่ทำให้เยาวชนสนใจในการเล่นฟุตบอล เพราะพวกเขามีความต้องการที่จะทำงานเป็นกลุ่ม ความคาดหวังว่าจะได้รับความสนุก การเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ การพัฒนาเรื่องของสุขภาพ และความสุขสนุกสนานจากการแข่งขัน เหตุผลต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นลักษณะของแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากภายในตัวเยาวชน ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับ สุรชัย พันธกันนิค (2544) ที่พบว่าลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาทั้งผู้ชายและผู้หญิงเป็นแบบภายในที่มุ่งมั่นต่อการเล่นกีฬาเพื่อการเรียนรู้ พัฒนา และรู้สึกพึงพอใจต่อสิ่งที่ตนเองกระทำ พบว่าซึ่งตรงกับที่ ไรอัน และคณะ (Ryan et al, 1997) พบว่าความรัก ความต้องการและความท้าทายของการเล่นกีฬาที่ส่งผลต่อการรักษาและการคงสภาพแรงจูงใจในการเล่นกีฬาไว้ ซึ่งก็เท่ากับว่ากิจกรรมที่ทำทลายส่งผลโดยตรงกับการรักษาแรงจูงใจภายใน และกีฬาฟุตบอลเป็นเกมกีฬาที่มีการแข่งขันอยู่ตลอดถึงถือได้ว่า กีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาที่มีความท้าทายจึงทำให้นักกีฬายังคงเล่นกีฬาฟุตบอลต่อไป เพราะความรัก ความต้องการและความท้าทาย กีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยยังไม่มี ความมั่นคงเท่าที่ควร เมื่อสังเกตถึงนักกีฬาต้องมียาชีพเสริมอื่น ๆ เช่น เปิดร้านขายเครื่องกีฬา เปิดคลินิกสอนฟุตบอล และรับราชการ... (บุเป็, 2546, หน้า 8-9) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยยังไม่สามารถที่จะทำให้ นักกีฬาอาชีพยังชีพด้วยการเล่นกีฬาฟุตบอลได้ และอาชีพนักฟุตบอลเป็นอาชีพที่มีความเสี่ยงสูงกับอาการบาดเจ็บที่ส่งผลให้ต้องเลิกเล่นและการดำรงอาชีพนักฟุตบอลอาชีพก่อนเวลาอันควร หากเปรียบเทียบรายได้ สวัสดิการ เงินเดือน ของนักฟุตบอลระหว่างประเทศไทยกับต่างประเทศ จะพบมีความแตกต่างกันมาก ขึ้นอยู่กับสถานะภาพและความพร้อมของแต่ละสโมสร ซึ่งจะเห็นได้ว่านักกีฬาฟุตบอลในต่างประเทศ มีรายได้ที่แน่นอนกว่า และมากกว่านักกีฬาฟุตบอลที่แข่งขันอยู่ภายในประเทศไทย จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้ นักกีฬาฟุตบอลหลายคนเดินทางไปเล่นฟุตบอลอาชีพในต่างประเทศ เช่น ประเทศเวียดนาม ประเทศสิงคโปร์ จากการ

เดินทางออกไปเล่นฟุตบอลในต่างประเทศของนักกีฬาฟุตบอลไทยแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า วงการกีฬาของประเทศยังขาดการเป็นนักกีฬาอาชีพอย่างแท้จริง มิฉะนั้นคงไม่มีการเดินทางออกไปเล่นฟุตบอลยังต่างประเทศ ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมาแล้วจึงเป็นสิ่งที่ยืนยันได้ว่ากีฬาฟุตบอลในประเทศไทยยังไม่ชัดเจน และไม่มั่นคงต่อการดำรงชีวิตอยู่ด้วยอาชีพนี้ นักกีฬาฟุตบอลที่ยังคงการเล่นกีฬาฟุตบอลจึงเป็นผู้ที่มีความรัก ความต้องการ และความสนใจในการเล่นฟุตบอลอย่างแท้จริง ซึ่งถือได้ว่าเป็นลักษณะของแรงจูงใจภายใน โดยปราศจากสิ่งของรางวัลภายนอกเป็นถึงขั้นนำในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาทั้งสองระดับ

การเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเมื่อเปรียบเทียบลักษณะแรงจูงใจ พบว่านักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร มีลักษณะของแรงจูงใจภายในที่มีความแตกต่างกันน้อย นักกีฬาฟุตบอลเข้าร่วมการเล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนาน ความสนใจ และเร้าใจในกิจกรรมซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดความทุ่มเทกับสิ่งนั้น ๆ เป็นการแสดงออกถึงความต้องการและความพยายามกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาให้เห็นเองประสบความสำเร็จ ซึ่งเป็นลักษณะของแรงจูงใจแบบภายใน นักกีฬาตัวจริงและนักกีฬาตัวสำรองของทั้งสองระดับ ต่างก็มีความต้องการที่จะพัฒนาตัวเองให้มีความสามารถที่ดีขึ้นและได้ลงเล่นเป็นผู้เล่น 11 คนแรกที่ต้องทำการแข่งขัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักกีฬาเป็นผู้ที่มีความต้องการที่จะพิสูจน์ฝีมือ ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม การพยายามที่จะยกระดับตนเองให้มีความสามารถที่สูงขึ้นส่งผลมาจากความต้องการ ความรักและความสนใจ ซึ่งก็เท่ากับว่านักกีฬาตัวสำรองมีแรงผลักดันที่เกิดจากภายในตัวเอง หรือกล่าวได้ว่านักกีฬาตัวสำรองมีลักษณะของแรงจูงใจเป็นแบบภายใน โดยที่ไม่ได้หวังสิ่งล่อใจ เช่น เงินรางวัล ด้วยเกียรติยศ หรือสิ่งของ

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าโดยทั่วไป ๆ ไป รูปแบบหรือทักษะการฝึกซ้อมรวมถึงบุคลิกภาพโดยรวมของนักกีฬาฟุตบอลทั้งตัวจริงระดับเยาวชนและตัวจริงระดับสโมสร และนักกีฬาตัวสำรองระดับเยาวชนกับนักกีฬาตัวสำรองระดับสโมสร จะมีความแตกต่างกันอยู่บ้างดังที่กล่าวมาแล้วเบื้องต้น แต่สิ่งที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาครั้งนี้ มีระดับแตกต่างกันน้อยเพราะการเข้าร่วมกิจกรรมและทำอย่างสม่ำเสมอ ด้วยความตั้งใจ ความสนุกสนาน ความพอใจ หรือภาคภูมิใจ ซึ่งการศึกษาของบอยด์ และคณะ(Boyd, et al., 1997) พบว่าหากสถานการณ์ในทีมเป็นไปในทางบวกก็จะส่งผลถึงการรับรู้ของนักกีฬา และแรงจูงใจภายในก็จะส่งผลดีขึ้นไปด้วย ซึ่งนักกีฬาที่จะเกิด

ความสนุกสนานที่ได้ปฏิบัติ และทำให้ยังคงการเล่นกีฬาต่อไป ที่ผ่านมาการศึกษาพบว่านักกีฬามีแรงงูใจภายใน เช่น ความสนุกสนาน ความท้าทาย และปัจจุบันได้รับการยอมรับกระแสของสังคม กีฬาฟุตบอลมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก โดยเฉพาะรายได้จากการเป็นนักกีฬาฟุตบอล แต่ก็ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนทัศนคติ ค่านิยม และสถานะแรงงูใจของนักกีฬาฟุตบอลที่เป็นแบบภายในให้กลายเป็น ภายนอกได้ ซึ่งนักกีฬาฟุตบอลทั้งตัวจริงและตัวสำรอง ในระดับเยาวชนและระดับสโมสร เป็นผู้ที่มีความต้องการและอยากแสดงพฤติกรรมบางอย่าง ด้วยเหตุผลและความชอบของตนเอง มีความพอใจและยินดีในสิ่งที่ตนเองกระทำ และเป็นการเล่นเพื่อสนองความต้องการของตนเอง

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ คือ ทั้งนักกีฬาฟุตบอลตัวจริงและตัวสำรองของนักกีฬาในระดับเยาวชนและในระดับสโมสร มีลักษณะของแรงงูใจส่วนใหญ่เป็นแบบภายใน ผู้ฝึกสอนและผู้ที่เกี่ยวข้องควรได้รับการฝึกอบรม และมีความรู้เกี่ยวกับวิธีการพัฒนาแรงงูใจภายใน ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการสอนและการนำไปฝึกนักกีฬา โดยการสร้างบรรยากาศให้มีความสนุกสนาน ความน่าสนใจ และให้ความสำคัญด้วยการจัดรูปแบบการฝึกที่หลากหลายและท้าทายความสามารถของนักกีฬา เพื่อให้ให้นักกีฬาสภาพของแรงงูใจภายในและพัฒนาแรงงูใจภายในให้ดียิ่งขึ้นต่อไป และควรใช้เทคนิคการฝึกทักษะทางจิตวิทยาการกีฬาเข้าไปช่วยในกระบวนการฝึกของนักกีฬาฟุตบอล เช่น การใช้วิธีการให้ผลย้อนกลับ การกำหนดเป้าหมาย หรือการพูดดีกับตัวเอง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาระหว่างนักกีฬาที่มีความสามารถแตกต่างกัน ของนักกีฬาในทุกชนิดกีฬาโดยรวม
2. ศึกษาเหตุผลที่ทำให้นักกีฬาต่างระดับความสามารถมีลักษณะของแรงงูใจที่ไม่แตกต่างกัน